

O naději, lidském poslání a kouzelné holi

text: čtení + Žd 11,1-2

sborová dovolená, 28.6.2013

čtení: Ex 3,1-15

At bibli otevřete, kde chcete, vždycky se nějakou formou dočtete, že na nás Bůh nezapomněl a že pro nás má něco, co nám nikdo jiný nedá a dát ani nemůže. Někdy najdete i slova varovná a temná, ale i ta jsou tu právě kvůli tomu, že se člověk dostal kamsi na scestí a je na čase to spravit.

Kdysi v dávných dobách se přihodilo (vypráví bible), že se král jedné velké země rozhodl sprovodit ze světa a vymazat z dějin jeden národ, který se mu znelíbil. Vymýšlel jak na to - třeba vraždy hned v porodnici - ale to mu moc nevyšlo. Nevyšlo to i kvůli tomu, že porodní sestřičky byly statečné a hezky se o novorozené děti staraly a krále se nebály. Přesněji řečeno: krále se bály, ale věděly, že kdyby ho poslechly, hněval by se na ně Bůh. A to nechtěly, protože to by bylo mnohem horší. Trápilo by je svědomí.

Jedno to novorozenátko, které přes králův rozkaz přežilo a vyrostlo, dostalo jméno Mojžíš. Začal jako plaváček a pak vyrostl u královského dvora (nic zlého se mu tam nestalo, protože si ho oblíbila princezna). Jenže když dospěl, došlo mu, že se tu nemůže schovávat a dělat jakoby nic. Jeho lid chtějí sprovodit ze světa, tak co teď? V návalu vzteku kohosi zabil, ale to není řešení. A pak dostal strach a utekl.

Takže jsme, kde jsme byli: vyhlídky na zlepšení jsou nevalné - jenomže v tu chvíli už zase začal jednat Bůh, a když jedná Bůh, to je pak všechno jinak.

Poslyšte, není to vlastně trochu divné? Není divné, že se Bůh vždycky znovu plete lidem do života a vždycky je to pro jejich dobro? Tedy ne že by si toho lidi hned všimli, a když už si toho všimnou, stejně si toho málokdy váží a většinou si spíš stýskají, že Bůh pomohl pozdě nebo málo nebo špatně... Lidi zkrátka povídají ledacos, ale to nic nemění na tom, že je to vlastně zázrak a důvod k údivu, že si Bůh (už zas) našel cestu k lidem. To přece vůbec není samozřejmé.

Vtom starém příběhu to bylo tak, že si Bůh vybral člověka, kterého chce pověřit úkolem a bude mu nablízku, aby s tím úkolem něco svedl. Bůh si někoho vybere, ale může se stát, že ten člověk nebude chtít. A bylo to tak: Bůh si vybral Mojžíše, a Mojžíš odmítl. Napřed proto, že chtěl mít klid; jenže Boží slovo - když se s ním setkáte - vás vždycky znovu probudí a k něčemu podnítí.

Bůh Mojžíše oslovil ("nepřibližuj se, zůvej se") a on si raději ještě i zakryl tvář). Víte, komu se říká bůh? Bůh je šéf vašeho života a vašeho srdce. Zná vás a zná i lidi kolem vás. Takových bohů-šéfů lidi uctívají mnoho (i v různých náboženstvích a pověrách). Však se Mojžíš raději hned zeptal: "Který bůh?" Dozvěděl se tohle: Bůh vašich rodičů. A váš. A vašich dětí.

Ale vždyť spousta lidí v Boha vůbec nevěří anebo tak divně, měl už Mojžíš na jazyku, ale pak to neřekl. Možná mu došlo, že teď není důležité, v co věří spousta lidí, teď je důležité to, že Bůh (už zas) našel cestu k člověku (aby ho zachránil) a stojí mu to za to.

Bůh našich prarodičů a rodičů a náš a dělá to kvůli našim potomkům, přemítal Mojžíš. No ale to asi znamená, že s námi Bůh nejedná za odměnu nebo za trest, ale že myslí na budoucnost. A že nám do té budoucnosti dává naději!

Ale pak si Mojžíš vzpomněl na své příbuzné a přátele a posmutněl. Vždyť všichni tak nadávají a naříkají a mají strach- “Proč sis, Bože, nevybral raději někoho, kdo by ti dělal pořádnou čest a radost? S námi to asi nevyhraješ,” říkal si Mojžíš. Jenže už je to tak: Bůh se hodně zabývá zrovna těmi, kdo mají trápení: zrovna těm chce pomoci.

A jsme u toho, o čem jsem mluvil na začátku: Když otevřete bibli, vždycky narazíte na nějaké vyjádření toho, že na nás Bůh nezapomněl a že pro nás má něco, co nám nikdo jiný nedá.

Mojžíšovi to dělalo docela radost, že se Bůh tak o lidi stará, jenže pak přišlo něco, co nečekal: “Vidím trápení svého lidu a chci mu pomoci a pro tu pomoc jsem si vybral tebe. Běž, pro začátek to povíš tomu špatnému králi. Král a jeho armáda budou proti, ale těch se nebojte,” nějak podobně to tehdy Bůh řekl.

“Těch se nebojte,” to se snadno řekne, pomyslí si Mojžíš. A jak se vůbec jmenuješ, Bože? Jak si tě máme přivolávat na pomoc, když nemáme žádné přímé spojení a jsme odkázáni na to, až se sám ozveš?

Mojžíšovi se do téhle akce nechce, a tak hledá, jak to Bohu zdůvodnit. Ale ono to moc nejde. Řekl, že mezi lidmi nic neznamená, ale na tom Bohu nezáleží. Tak připomněl, že není dostatečně vybaven. Neobstálo to. Když Boha nepřesvědčí, nezbývá, než odmítnout bez zdůvodňování: “Víš co, Hospodine, mám nápad - pošli si koho chceš (mě laskavě vynech). Jestli jsi Bůh našich otců a dědů, tak se starej o otce a dědy, ale nás nechej na pokoji, dneska je jiná doba,” rozhodl se Mojžíš. Jenže Hospodin se rozpálil hněvem a všechno bylo jinak, než jak si to Mojžíš maloval. Pořád ještě nebyl Mojžíš přesvědčen, že právě on je ten pravý, ale takovou jistotu člověk nemá nikdy. A tak šel.

Naši lidi mi neuvěří, žes mě poslal, bránil se ještě Mojžíš. Ted’ je řada na Bohu, aby vysvětloval. Mojžíš třímá v ruce Boží hůl. “Hod’ ji na zem!” Hodil ji na zem a on je z ní najednou had. Udělat z obyčejné hole hada? Že to neumíte? Ale ano: vždyť stačí tak málo, pár slov nebo činů a už vzplane hádka, válka, nenávisť, copak to neznáme? Než by se člověk nadál, je z nenapádné hůlky příšerná zmije. Ale co s tím pak, jak to vrátit zpátky?

To vám Mojžíš neporadí, už je na útěku, bojí se toho hada. V tom slyší, ať ho chytí za ocas. Tak to udělá, a ono to funguje. A zrovna tak s rukou: chvíli nemocná, za chvíli zdravá. Anebo z vody je najednou krev. Kouzelná hůl, řeklo by se, ale v té holi to není: za těmi událostmi je totiž Bůh. A Bůh chce dát lidem svobodu. A život. A radost. I dnes. Bez něj by to nešlo.

Vemte tu hůl (bez Boha ovšem) a zkuste si ty čáry: nepůjdou vám. Tedy v tom lepším případě nepůjdou. V horším případě půjdou a bude to tak, jak to předvedli faraonovi kejklíři a šamani: když se v řece změnila voda v krev, ukázali, že tohle oni umí taky a změnili ve stoku i to, co se dosud dalo ještě pít. To člověk dokáže, ale zpátky? Kouzelná hůl najednou nefunguje. To proto, že v té holi to není: čarovat a pěkné kousky předvádět umí leckdo - jenže my přece nevěříme v žádné pěkné kousky,

nás přece drží při životě Bůh a ten jeho záměr života a spasení pro nás.

Čímž je příběh u konce. Nebyl o čarovné holi, byl o Bohu, který myslí na budoucnost našich potomků a nabízí nám naději, a byl o člověku, kterému se to sice líbí, ale jako svoje vlastní poslání to moc nechce (ať to Bůh zařídí sám nebo ať si najde někoho jiného). Byl to příběh o nás a o nenápadném pozvání k životu, ke svobodě a k radosti. Bůh našich rodičů nám podal ruku k záchraně - a víc už o tom přemýšlejme třeba cestou domů.